

Creștinul și munca

Sabat după-amiază

Text de memorat: „De aceea, preaiubiții mei frați, fiți _____, _____, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că _____ voastră în Domnul nu este zadarnică.” (1 Corinteni 15:58)

Munca este parte din planul lui Dumnezeu. În lumea desăvârșită dinainte de păcat, Dumnezeu le-a încredințat lui Adam și Evei misiunea de a avea grijă de grădină (Geneza 2:15). Asemenea Creatorului lor, după al cărui chip fuseseră creați, ei trebuiau să se îndeletnicească cu o muncă creativă și o slujire din iubire. Cu alte cuvinte, chiar și într-o lume necăzută, fără păcat, moarte și suferință, oamenii trebuiau să aibă de lucru.

În această perioadă de tranziție (după lumea perfectă de la început și înainte de lumea promisă), Biblia ne învață să considerăm munca una dintre multele binecuvântări ale lui Dumnezeu. La evrei, fiecare copil era învățat o meserie. De fapt, se spunea că un tată care nu îl învață pe copilul lui nicio meserie crește un criminal. Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, a petrecut mulți ani făcând voia Tatălui Său printr-o muncă cinstită, ca un meșteșugar priceput, asigurându-le poate oamenilor din Nazaret mobilierul necesar și uneltele agricole (Marcu 6:3). Și aceasta făcea parte din instruirea care Îl pregătea pentru slujirea ce-l stătea înaintea. Apostolul Pavel făcea lucrarea Domnului la fel de bine și atunci când a lucrat un an și jumătate alături de Aquila și Priscila în atelierul de făcut corturi și vorbea în sinagogă în ziua de Sabat (Faptele 18:1-4; 2 Tesaloniceni 3:8-12). În această săptămână vom studia ce spune Biblia despre muncă și rolul ei în educația creștină.

1. Ce spune înțeleptul Solomon despre muncă?

Eclesiastul 3:12,13 _____

Munca – un cuvânt cu greutate, care nu necesită adaosuri. Un cuvânt cu numeroase sensuri. Muncim de nevoie pentru a pune o pâine pe mesele noastre, a plăti facturile și a pune deoparte ceva pentru vremuri grele. Pierderea unui loc de muncă este adesea mai rea decât suportarea unei situații precare de muncă.

Munca îi poate da omului un simțământ de valoare. A spune ce muncești este un mod obișnuit de a răspunde la întrebarea: „Cu ce te ocupi?” sau chiar: „Ce ești?” Mulți pensionari continuă să lucreze cu jumătate de normă atât cât mai pot, fie contra cost, fie ca voluntari. Un loc de muncă ne oferă un motiv pentru a ne trezi dimineața. Dați-i unui adolescent un loc de muncă și vom avea un candidat mai puțin la săvârșirea de delict.

2. Care este contextul versetului de mai jos? Care este cealaltă latură a muncii (cel puțin pentru unii)?

Geneza 3:19 _____

Dintr-odată, munca dată înainte de căderea în păcat se schimbă după momentul căderii. Aici se face referire la o altă fațetă a muncii. Pentru unii, munca înseamnă doar corvoada trudei unei zile care va avea sfârșit odată cu moartea. Ei trudesc în locuri de muncă pe care le disprețuiesc, sperând că se vor pensiona câtă vreme vor fi încă sănătoși. Pentru alții, munca poate chiar să pună stăpânire pe viața lor, devenind centrul existenței lor, sursa atotcuprinzătoare a identității lor. Când sunt departe de munca lor, acești oameni se simt dezorientați și deprimați, nesiguri ce să facă sau încotro să se îndrepte. La pensie, ei pot să aibă o cădere din punct de vedere fizic și psihic și, de multe ori, să moară prematur.

Creștinii trebuie să învețe cum să muncească în felul dorit de Dumnezeu. Munca este mai mult decât o nevoie economică. Omul este mai mult decât un angajat. Dacă este bine înțeleasă, munca unui om poate fi o cale de slujire, o expresie a relației sale cu Domnul. O parte din sarcina învățătorului este să-i ajute pe elevi să-și găsească locul de muncă în care abilitățile date lor de Dumnezeu și preocupările lor se intersectează cu nevoile lumii.

Cu ce te ocupi? Adică, ce faci cu viața ta și cum poți să-l aduci și mai bine slavă Domnului prin ceea ce faci?

Profesia, sau munca, are de-a face cu latura practică a vieții. Chiar și cei a căror activitate este prin excelență intelectuală fac cumva și muncă fizică de vreun fel, chiar dacă aceasta presupune doar să apese pe tastele computerului.

3. Cum apreciază Scriptura munca?

Deuteronomul 16:15 _____

Ecclésiastul 9:10 _____

Proverbele 21:25 _____

Ieremia 1:16 _____

Dumnezeu ne-a dat „lucrul mâinilor noastre” ca să găsim împlinire și bucurie (vezi Proverbele 10:4; 12:14). În psihologie, „sentimentul eficienței proprii” definește convingerea că orice om are capacitatea de a face ceva semnificativ în viață. Acest sentiment nu este întărit repetând: „Cred că pot! Eu cred că pot!” Eficiența proprie sporește doar făcând ceva concret.

În timp ce „lucrul mâinilor noastre” este binecuvântarea lui Dumnezeu pentru noi (vezi Psalmii 90:17) și ne permite să avem un rost în viață, planul lui Dumnezeu este ca „lucrul mâinilor noastre” să fie o binecuvântare pentru alții. Pavel scrie că noi trebuie să lucrăm, să facem ceva folositor, astfel încât să avem ceva de dat și altora. Pavel a trăit după acest principiu: „Singuri știți că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine. În toate privințele v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care Însuși a zis: «Este mai ferice să dai decât să primești»” (Faptele 20:34,35).

Rugăciunea simplă a lui Neemia ar trebui să fie și a noastră: „Întărește-mi brațele, [Dumnezeule]!” (Neemia 6:9, NTR).

Care este atitudinea ta față de muncă? Cum ai putea să faci ca munca ta să fie și mai mult o binecuvântare pentru alții?

4. Ce aspecte ale caracterului lui Dumnezeu ne descoperă detaliile pentru construirea sanctuarului din Exodul 25:10–30:38?

Când Dumnezeu a zis: „Să-Mi facă un cort”, Moise ar fi putut să spună: „Nicio problemă! De patruzeci de ani, de când am fugit din Egipt, am făcut o mulțime de corturi...” Pentru orice om care trăia între madianiții seminomazi ai vremii, ridicarea unui cort era floare la ureche. Ar fi putut să-l facă și cu ochii închiși, în mod reflex, având mintea la lucruri mai importante. Lucrul la care Moise nu s-ar fi așteptat a fost un set de planuri de execuție (pentru o structură arhitecturală foarte simplă, de altfel) plus o lungă listă cu instrucțiuni pentru fiecare piesă de mobilier intern, precum și pentru veșmintele preoțești – aproape o sută cincizeci de instrucțiuni pas cu pas. Pentru a construi o masă simplă, Moise a fost nevoit să urmeze o procedură de asamblare ce a constat din șapte pași (Exodul 25:23-30).

Atenția la detalii în facerea cortului Său și instrucțiunile pentru ritualurile de jertfă denotă un spirit al excelenței, dorința de a produce nimic mai puțin decât o operă de artă. Materialele au fost de cea mai înaltă calitate, modelul era impecabil, iar lucrarea trebuia să fie excepțională. Mesajul era clar: „Dumnezeu nu acceptă munca neglijentă!”

Pentru că standardul era înalt, Dumnezeu Însuși a fost cel care a asigurat nu doar avântul, ci și resursele umane. În Exodul 31:1-6; 35:30-35; 36:1 ni se spune că Dumnezeu Însuși i-a înzestrat pe oameni cu abilitățile necesare. Lucrătorii „au fost umpluți cu Duhul lui Dumnezeu”, li s-au dat capacitatea și cunoștințele pentru tot felul de lucrări meșteșugite, astfel încât facerea cortului și a mobilierului să decurgă „după cum poruncise Domnul”. Mai mult, cei doi meșteri desemnați au fost înzestrați cu „darul de a-i învăța pe alții” pentru ca priceperea și cunoștința lor să dăinuie în comunitatea israeliților. Deși acești doi oameni se remarcă în istorie ca fiind liderii aleși de Dumnezeu, și alți oameni au primit daruri asemănătoare și s-au alăturat lucrării.

Așadar, faptul că suntem oameni păcătoși, într-o lume căzută, nu este o scuză valabilă ca să tratăm vreo lucrare cu mai puțină dedicare decât dedicarea maximă. Dumnezeu așteaptă ca noi să acționăm cât mai bine, să ne punem la lucru talentele, abilitățile, timpul și educația pentru cauze nobile.

„Dacă trăim prin Duhul, să și trăim umblăm prin Duhul” (Galateni 5:25). Munca și spiritualitatea unui om sunt inseparabile. Creștinismul nu este o haină pe care să o îmbrăcăm sau să o dăm jos după cum trecem de la o stare la alta sau de la o etapă a vieții la alta. Dimpotrivă, creștinismul dă naștere unei făpturi noi care se manifestă în fiecare dimensiune a vieții, inclusiv în muncă.

5. Care daruri dintre cele redade de Pavel te descriu și pe tine, și munca ta?

Galateni 5:22-26

Dicționarul Expozitiv al Termenilor din Noul Testament descrie „omul spiritual” ca fiind „cel care dă dovadă de roada Duhului în felul lui”. De aici, putem concluziona că, prin intermediul legăturii cu Hristos, noi vom trăi ca niște credincioși în toate aspectele vieții noastre.

Un pacient este pe moarte la spitalul din Florida, în timp ce prietenul său cel mai apropiat stă de veghe la căpătâiul lui. Asistentele intră și ies din salon, îngrijindu-se de nevoile pacientului. Prietenul muribundului le întrebă pe asistente unde au învățat. Multe dintre ele au spus că au învățat la Florida Hospital College, o școală medicală adventistă.

Acest lucru l-a impresionat foarte mult. Ulterior, a vizitat de câteva ori această instituție pentru a vedea cum este. De ce? Pentru că le spusese oamenilor că toți asistenții care învățaseră în această școală păreau că i-au acordat în mod constant prietenului său muribund mai multă grijă duioasă decât au manifestat asistenții care învățaseră în altă parte. El putuse să vadă o mare diferență între ei și ceilalți în ce privește atitudinea lor față de prietenul lui pe moarte.

Astfel, a pus multe întrebări referitoare la școală și la misiunea ei și, în cele din urmă, a donat școlii 100 000 de dolari ca să pregătească mai mulți asistenți ca aceia pe care îi văzuse în acțiune. Da, spiritualitatea este un mod de viață!

Poate fi văzut Isus în activitățile de zi cu zi ale vieții tale?

Solomon, cel mai înțelept dintre oameni, spune: „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta” (Eclesiastul 9:10).

Când li se cere să-și spună părerea cu privire la isprăvnicia creștină, mulți oameni își rezumă gândurile la responsabilitatea de natură fiscală. Deși banii constituie cu siguranță un aspect important al isprăvnicii, a ne limita doar la ei ar îngusta prea mult spectrul acesteia. Teoria organizațională a isprăvnicii se referă la responsabilitatea ce ține de administrare în vederea dezvoltării și utilizării corespunzătoare a tuturor resurselor disponibile.

Care sunt resursele cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu în biserică? Petru afirmă limpede că fiecare om are daruri cu care a fost înzestrat de Creator și îi numește pe astfel de creștini înzestrați „o preoție sfântă” (1 Petru 2:5), cu o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu pentru capacitatea de a administra toate darurile încredințate de El: bani, timp, energie, talent și altele.

6. Cum ar trebui să lucrăm și să-i învățăm pe oameni să muncească?

Eclesiastul 9:10 _____

1 Corinteni 10:31 _____

Una dintre tendințele greșite des întâlnite în prezent este aceea de a împărți pe compartimente diferitele aspecte ale existenței: viața profesională, viața de familie, viața spirituală, timpul liber. Tendința de a separa aceste domenii ale vieții astfel ca să existe prea puțin în comun sau nicio intersecție între ele este de dorit în anumite cazuri. De exemplu, nu este bine să aducem acasă munca de la serviciu ca să interfereze cu responsabilitățile din familie. Iar goana după timp liber nu ar trebui să scurteze timpul petrecut cu Dumnezeu.

Totuși, această restricție nu ar trebui aplicată și rolului pe care viața spirituală trebuie să îl aibă în toate aspectele existenței noastre. Munca unui creștin sporește datorită părtașiei și lucrării cu Dumnezeu. Munca este un mijloc prin care putem să exersăm simțământul prezenței lui Dumnezeu. A face din viața religioasă doar un sector și a-l limita pe Dumnezeu la o zi, o oră sau chiar doar la un aspect al vieții înseamnă să respingem prezența Sa în toate celelalte domenii.

Se rezumă viața ta spirituală doar la un sector din existența ta? Dacă da, cum poți învăța să permiți ca spiritualitatea să domnească în tot ceea ce faci?

Munca, un blestem sau o binecuvântare? S-ar putea părea că a venit ca parte a blestemului păcatului (Geneza 3:17). O citire mai atentă ne descoperă că pământul a fost blestemat, nu munca. Ellen G. White afirmă că Dumnezeu a intenționat ca munca să fie o binecuvântare: „Și viața de trudă și griji care avea să fie de acum încolo partea omului a fost dată și ea cu iubire. Din cauza păcatului său, era necesară o disciplină, omul trebuia să pună un control asupra apetitului și pasiunii și să dezvolte obiceiul stăpânirii de sine. Era o parte a marelui plan al lui Dumnezeu pentru recuperarea omului din ruina și degradarea păcatului.” – *Patriarhi și profeți*, p. 60

Este posibil ca noi să fi transformat munca într-un blestem din cauza monotoniei, a surmenajului sau a supraevaluării rolului ei în viețile noastre? Oricare ar fi cazul, trebuie să învățăm să privim munca în lumina adecvată. Iar educația creștină trebuie să-i ajute pe oameni, instruindu-i să aprecieze valorile muncii, fără să facă un idol din ea.

Studiu la rând:

Ieremia 33–39

Evangelizare, subcapitolul „Recâștigarea celor căzuți”

1. Cum se numea cel care le poruncise urmașilor lui să nu bea niciodată vin?

2. Cine au stăruit de împărat să nu ardă cartea prorocului Ieremia?

3. De unde știm că în Ierusalim exista o stradă a brutarilor?

4. Cui a dat Nebuzaradan vii și ogoare?

5. De ce îi numește Ellen G. White pe unii membri „cârcotașii cronici ai bisericii”?

I. Privire generală

Munca este una dintre cele trei mari orânduiri ale Domnului de dinainte de cădere care au continuat să fie valabile și după căderea în păcat, în starea noastră actuală (Geneza 2:15), celelalte două fiind Sabatul (Geneza 2:2,3) și căsătoria (Geneza 2:21-24). Astfel, munca sau a avea anumite sarcini cu un scop provine direct dintr-un paradis fără păcat. Dacă sunt urmate sub îndrumarea Domnului, toate cele trei sunt mici pregustări ale Edenului trecut sau ale celui viitor, oricare ar fi direcția în care ne-am canaliza efortul. Totuși, ca oricare alt lucru din lumea aceasta, munca poate avea laturile ei păcătoase pe care le putem identifica cu toții. Vestea bună este că Dumnezeu pregătește restaurarea și este gata să transforme ocupațiile noastre curente în platforme de creștere creștină și mărturie.

Vom petrece mare parte din viața noastră de adulți muncind. Așadar, dacă nu reușim să ne armonizăm cumva angajamentul față de Hristos cu vocația, vom petrece o mare parte din viață fără să ne bucurăm de avantajul unei existențe orientate spre Dumnezeu. Putem fi recunoscători că îndemnul „umbrați în Duhul” poate fi transformat într-o făgăduință care spune că, fie că suntem într-un birou, pe un site sau la o fermă, Hristos poate fi în inimile noastre și alături de noi în permanență (Galateni 5:25).

Este o încurajare în plus să știm că orice muncă am realiza, nu doar o lucrare pur religioasă, poate fi inspirată de Duhul Sfânt. Dumnezeu i-a spus lui Moise că l-a umplut pe Bețaleel „cu Duhul lui Dumnezeu” ca să poată realiza lucrări în metal, lemn, piatră și țesături pentru facerea cortului (Exodul 35:31-35). Dacă a putut binecuvânta lucrarea lui Bețaleel cu Duhul Sfânt, Dumnezeu o poate binecuvânta și pe a noastră.

II. Comentariu

Este foarte ușor să ne vină idei care să pară foarte biblice, dar să nu fie. Paradisul trecut și cel viitor servesc drept exemplu. Dacă ar fi să creăm Edenul sau Noul Pământ, prima noastră încercare ar putea fi să-l facem un loc al unei fericite plăceri fără nicio grijă. Pentru unii, singurul paradis ar fi un loc al închinării constante la Dumnezeu. Mulți nu ar fi inclus în mod natural munca în primul sau cel din urmă cămin pentru copiii lui Dumnezeu. Dar iat-o acolo: „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în Grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească” (Geneza 2:15). Isaia descrie cerurile noi și pământul cel nou ca un loc în care iarăși vor fi folosite abilitățile noastre de grădinarit: „Vor sădi vii și le vor mânca rodul” (Isaia 65:21). În lumea de azi, munca poate constitui eventual o distragere sau, mai rău, o piedică pentru relațiile pe care le prețuim, inclusiv pentru relația noastră cu Dumnezeu. Atunci, cum poate munca să facă parte din ideal?

Pe scurt, faptul de „a lucra grădina” nu ne-ar distra de la a ne închina sau a fi cu Dumnezeu? Este ca și cum am întreba: „Dacă Dumnezeu era tot ce îi trebuia lui Adam, de ce a mai făcut-o pe Eva? Nu este Dumnezeu îndeajuns?” Se pare că Dumnezeu știe exact ce este cel mai potrivit pentru creația Sa. Dumnezeu le-a dat primilor noștri părinți destul de puține lucruri care să le absoarbă atenția și timpul: animalele, frumusețea naturală superbă, responsabilitatea de a umple pământul, de a stăpâni peste creație (Geneza 1:28) și, în cele din urmă, de a „lucra” și a „păzi” Grădina Edenului (Geneza 2:15). Aceste ocupații sfinte și nevinovate sunt ceea ce Dumnezeu a intenționat pentru noi și, în mod evident, nu ni le-ar fi hotărât dacă ne-ar fi periclitat apropierea de El sau de altcineva. Putem avea simțământul de comuniune cu Dumnezeu chiar dacă facem alte activități, cam în același mod în care ne bucurăm de timpul petrecut cu cei dragi când *avem activități împreună*.

Evident, locul de muncă din ziua de azi nu este un mediu la fel de sfânt ca raiul fără păcat pe care Dumnezeu l-a creat la început. Dar aceasta nu înseamnă că simțământul unei legături strânse nu este încă pentru noi un obiectiv realist de trăit. Poate simpla mărturie, așa cum este adevărată de Scriptură, de „a umbla cu Dumnezeu” (vezi Geneza 5:22; 6:9; 48:15) ilustrează tovarășia continuă pe care o putem avea cu Domnul nostru, chiar și când muncim.

Să ne gândim la acest verset-cheie: „Moise a chemat pe Bețaleel, Oholiab și pe toți bărbații iscusiți, în mintea cărora pusese Domnul pricepere, și anume pe toți cei cu tragere de inimă la lucrul acesta ca să-l facă” (Exodul 36:2). Observă elementele adăugate în ultima propoziție a versetului: „cu tragere de inimă, la lucrul acesta, ca să-l facă”. Expresia ebraică tradusă prin „tragere de inimă” (*nasa' + lev*) ne spune despre natura muncii pe care ei au făcut-o. Termenul „tragere” este unul obișnuit care apare de multe ori în Vechiul Testament și, în principiu, se referă la a trage, a duce. Dar, atunci când este așezat lângă cuvântul „inimă”, el devine o expresie care reflectă fie un lucru bun, fie unul rău. Mai întâi vom analiza versetele care exprimă un „lucru bun” și apoi pe cele care exprimă un „lucru rău”.

„Toți cei *cu tragere de inimă* și bunăvoință au venit și au adus un prinos Domnului pentru lucrarea cortului întâlnirii” (Exodul 35:21).

„Toate femeile iscusite au tors cu mâinile lor și au adus lucrul lor, și anume: tort vopsit în albastru, în purpuriu, în cărămiziu și în subțire. Toate femeile *cu tragere de inimă* și iscusite au tors păr de capră” (Exodul 35:25,26).

Adaugă la acestea și textul despre Bețaleel și, împreună, sunt toate versete ce exprimă o „tragere de inimă” spre bine în Vechiul Testament. Alte versiuni folosesc în loc de „tragere” verbul „a hotărî” (NTR: „care au hotărât în inima

lor”). Observă ce au în comun aceste versete: toate au de-a face cu sanctuarul, toate implică înțelepciune sau abilitate și bunăvoință fără constrângere. Acești factori ne instruiesc în arta de a spori la maximum bucuria în orice lucrare am face. În primul rând, faptul de a fi iscusiți și de a ne perfecționa, oricare ar fi profesia noastră, face ca munca să se transforme într-o binecuvântare personală pe măsură ce abilitățile și înțelepciunea sporesc. În al doilea rând, faptul că muncim pentru a fi pe placul Domnului, ca femeile care torceau păr de capră pentru cortul lui Dumnezeu, ne îndepărtează gândirea de la a fi prinși în problemele de la locurile noastre de muncă și ne amintește că munca pe care o facem (și modul în care o facem) este un prinos pe care Îl aducem Domnului. „Orice faceți să faceți din toată inima ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni” (Coloseni 3:23). În al treilea rând, în lumina primilor doi factori, nu ar trebui să percepem munca noastră ca pe o cursă din care încercăm să scăpăm, ci ca pe ceva ce putem face cu pasiune, din toată inima, „cu tragere de inimă”. Așadar, atunci când muncim, ar trebui (1) să o facem pentru slava și onoarea lui Dumnezeu, (2) să exersăm și să dezvoltăm abilitățile pe care El ni le-a dat și (3) să lucrăm cu un spirit binevoitor și o inimă plină de pasiune.

În traducerea NTR, ultima propoziție din textul-cheie este astfel: „Toți cei cu tragere de inimă să vină ca să facă lucrarea.” Celălalt termen care merită să fie menționat este verbul „a veni”. Cuvântul ebraic *qarav* înseamnă „a se apropia” și este folosit cu sensul de a veni aproape de altar pentru a aduce jertfa (Leviticul 9:8). De asemenea, are aceeași rădăcină ca a termenului „jertfă” (de exemplu, „să aducă jertfă un miel”, Leviticul 3:7). Dar ce jertfă aduc Bețaleel și femeile? Ei aduc truda lor, timpul lor, abilitățile lor. În esență, ei înșiși sunt jertfa. Aceasta ne trimite cu gândul la Romani 12:1: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.” Iată un cadru care leagă munca noastră, pe noi înșine și închinarea noastră într-o unitate profundă.

În Septuaginta (traducerea în greacă a Vechiului Testament), termenul ebraic *qarav* (a se apropia) este tradus cu *prosporeuomai*. Interesant, acest cuvânt apare o singură dată în Noul Testament și se referă la doi oameni care se *apropie* de Isus (Marcu 10:35). Din nefericire, ei nu se apropie pentru a se închina sau pentru a sluji, ci pentru a-și sluji lor înșiși. Ei sunt Iacov și Ioan, și se apropie de Isus pentru a cere pozițiile cele mai onorate posibil (Marcu 10:37). Și astfel, cu acest verset încheiem reflecția noastră, aruncând o privire la direcția greșită în care poate să ducă „tragerea de inimă”. Nu uita, aceasta înseamnă literalmente „înălțarea sau îngâmfarea inimii” și, după cum puteți să vă dați seama,

o inimă „îngâmfată” poate fi arogantă și egoistă (2 Împărați 14:10). Iacov și Ioan s-au apropiat de Dumnezeu nu pentru a se închina, ci pentru a li se aduce închinare; nu pentru a sluji, ci pentru a li se sluji.

III. Aplicație

De reflectat și de discutat:

1. Ce ar fi dacă am scoate din vocabularul nostru cuvântul *muncă* și am folosi expresia *slujire pentru Dumnezeu* de fiecare dată când vorbim despre locurile noastre de muncă? Cum s-ar schimba atitudinea noastră?

2. A atinge excelența (a avea înțelepciune, iscusință), a sluji de bunăvoie și a-L avea întotdeauna pe Dumnezeu înaintea noastră în timp ce ne realizăm zilnic munca este o cauză nobilă. Ce putem face pentru a transforma aceste idealuri într-o realitate tangibilă în care munca devine o experiență îmbunătățită?

3. Te-ai bucurat vreodată de o sarcină care pentru toți ceilalți părea o muncă, dar pentru tine a fost o plăcere fără niciun efort depus? Cum este posibil așa ceva?

4. Cum poate educația adventistă să încurajeze o viziune biblică despre vocație, care să fie în contrast cu noțiunile seculare de carieră, aceasta din urmă fiind motivată exclusiv de stimulente financiare?

5. Aștepti cu multă nerăbdare cerul nou și pământul nou, știind că munca va fi o componentă a existenței noastre veșnice? De ce da? De ce nu?

6. În ce fel cunoașterea faptului că munca va face parte din viitorul nostru pentru foarte mult timp aduce un plus de însemnătate faptului că Sabatul va fi și el o realitate permanentă în viața noastră veșnică? (Isaia 66:23)